

Милан БОКИЋ

ПОКЛАДЕ

Претпролеће слеће, Недеља Бела
вија шалу, мрс и смех капута.
Ватра наложена – »гаравештица«, украј пута.
У пламен загледана гомила зацептела.

Заре им се лица замајана, рука на пас
девојачки облети, клибере се Читлучани
моји знани, крај ограда, у том ставу затечени.
Кад их препознаш, јако климну главом, на глас

певајући, вире ко прошли дани.
У двоколице некад, око дуда, шарена вриска
свадбу имитира; младожењи венац паприке – ниска;
младој њуше глас мрчави, нацифрани.

Завеса-свадбена хаљина, коса чађ и тмуша,
нафракан нос, црвене пеге, крива уста,
поглед избучен, као са лумповања задња намигуша –
мрда, кривељи се, за прву ноћ, мустра.

Зауставља поворку јауда – трошарина.
Чкиљав трошаринац хоће да је на почетак врати.
Не даје пролаз, док се у натури трговина
не збуде, врели цмок чисти, у уста, не наплати.

Од церемоније младој пуцају чарапе:
ноге маљаве, коска и жуљ на пети.
И младожењи повукоше чаршав и запе
око учкура (да ли!) – провала смеха прети.

Сад цела поворка по камари сена бауља,
у некој авлији. Пси са ланца не дају
ником да присмрди, прилике од смеха да попуцају
за трбух ухваћене свој, усред зрневља пасуља.

И још се више ваљају по слами
Од зрнастог смеха, пене и жвала.
Таквој комедији нису кумовали сами:
Весела поворка вија пут – тек песма уз тарабу стала.

ЗАБОРАВЉЕНИ ПЕЈСАЖ

Кишни шапат, па јачи млаз бије
Раскрили пролазе кроз завесе и таму.
С огрлицом сунца на рамену се покрије
Портал у темељу, новом храму.

На ланцу привезак сна, крст од тисе
И ход, гуравим пољем, корак по корак;
За један додир давни и осмех, истопи се
стари пут, приче кажу, горац.

Струготине прхут, заклон мокрој шуши,
Између два торња ћуте језичине;
изровареној земљи, са трлином скупи
мало поздера, за празни лавез псине.

Како је сећање једном старом храсту
доделило неправду еуфорије љуте,
И док сви поздравни говори ћуте,
пут скреће, кроз рупу, ка нерасту.

Шљапкање табаништа, а с крагне, осмехом дурним
прибери се, Голешу, слика – поред цигле
Леђану граду, размазани слогови бурни.
Устао и ватрен бљесак, кад се породиље дигле.

Кишна ће мисао стопити кораке, очигледно
с дремком, тешко свађавање, окном,
па, тихо наваљују згурене прилике, жедне,
И осмех, пуни ред зуба, а чело с локном.

Крај јаблана, залазак сунца, кроз капије
зеленила тамног, с пута споредног, а с бока
ујутру, кад се кроз живо, голубињег тона, крије
небо, источног сјаја, бојено од водотока.

Незаписано се мраком неадекватних речи, увије
у папир усних вокала, по томе и жеђ плане –
На школској табли, у забити се крије
Неки заборављени пејсаж, у њему бескрај стане.

РАСКЛИМАВАЊЕ КАМЕНА

1

Тај камен
са именом претка
пшто узидасмо га
у патиниране храмове

Међу расклиманим плочама
хоће ли шта
кад-празно се упињући
надиру пабирци
изостављени људи

Не без видљивог суочења
посматраш их,
виде ли те, невиделци

2

Као давне себре твоје
чу ли их, кад
прислонише ухо земљи

Изнад крви
ливадом цвет жртве,
извори капљице пене
и, виде:

Себе разјареног
како на сечиво замах ухвати
између празнине ноћне
и балчака усамљених клетви

3

Није ли у брезама
на пању пошкропљеном
остало записано

Расклимаваш мисао
камен непоткушљив
јер те гледа
одасвуд;
у јутарњем вриску:
просуто вино,
непокушљене мрве са стола.

ДЕЧАНСКИ НОКТУРНО

Звонара тресе, а звона до Проклегија чак
заокруже, ако ће заједно што не може:
рис и срна, сита чељуст на конак;
испод стропа и веће што се гложе.

Преко резе, линијом Бистрице отекло
подне над фреском, визија у потезу киста.
Потписах се у страху што ми се рекло,
Прости мене, Срђа грешног, за грехова триста –

На служби »Нивије сили«, појања сува злата;
Каин на песку зида град, на палисаду ред отимача –
Из Књиге постања та тема није задата,
Ал зби се, Адам остави руку уместо плача.

Купе се времена чудна, отпор је између нешца
Ко не чује глас у пустињи, не види Певача слепца.
А храм се диже на длану, што време црње
Он на ктиторовом скуту, около посејано зрње.

Шта ћемо, насртајем кад запени тај сој,
Преблагги Господе, у молепствију и страху одасвуд.
Десница Твоја, Судијо Страшног Часа, није узалуд
Узела мач васколики, за Последњи, Одсудни Бој!

ПОЛУМИР

Преко ниског моста дођосмо из Палежа
пуни мириса дивљег босиљка, светог мира,
с помишљу да грана над нама још тежа,
кад руци благој не остаде да бира:

Над ковчегом из ког благоуханије точи,
видиш ли сенка с те стране раскрыљена
с врзине брекиња, клопот звекира суочи.
Придите братја, зарад очеве речи, мира стамена;

искочи, зарад тога зајац и срна не помера
се с пута, и медвед и лав, једно друго не дира.
Придите за педаљ, спустите љута пера
ако ближе себи, то ниче већ лепота лештира.

Придите братја моја, нек лењост отече с корака;
музикоспасенија лира, доброхот нек засвира.
Придите, један корак са два добра дијака
вредне у стиску шаке сутрашњег дана мира.